

RADNI ODNOSI

1. Zbog prekoračenja prava na suđenje u razumnom roku može se ostvariti primjerena naknada. U konkretnom slučaju to je iznos od 11.400,00 kuna.

Iz obrazloženja:

Podnositelji su 27. veljače 2013. podnijeli zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku Županijskom sudu u Splitu (u daljnjem tekstu: drugostupanjski sud) koji se rješenjem broj: Gzp-141/2013 od 24. siječnja 2014. oglasio nenadležnim i predmet ustupio „nadležnom“ Ustavnom sudu Republike Hrvatske na daljnji postupak.

Zahtjev podnositelja za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku smatra se ustavnom tužbom, podnesenom na temelju članka 63. Ustavnog zakona o Ustavnom sudu Republike Hrvatske (N.N., br. 99/99., 29/02. i 49/02. – pročišćeni tekst); (u daljnjem tekstu: Ustavni zakon), zbog duljine parničnog postupka koji se u trenutku odlučivanja o zahtjevu vodio pred Vrhovnim sudom pod brojem: Revr 1374/13.

Ustavni sud je u postupku pokrenutom ustavnim tužbom, primjenom članka 63. Ustavnog zakona, na temelju navoda ustavne tužbe i uvida u spis Općinskog suda u Splitu broj: IV P-962/08, utvrdio sljedeće pravno relevantne činjenice za

odlučivanje o povredi ustavnog prava podnositelja, zajamčenog člankom 29., stavkom 1. Ustava.

Podnositelji su 22. prosinca 2008. pred Općinskim sudom u Splitu (u daljnjem tekstu: prvostupanjski sud) podnijeli tužbu protiv tuženika HT-Hrvatske telekomunikacije d.d. zbog zaštite prava iz radnog odnosa (priznanja staža osiguranja u uvećanom trajanju, uplate obveznih doprinosa, isplate naknade za prekovremeni rad i radi naknade štete).

Tuženik je podneskom od 22. siječnja 2009. dao odgovor na tužbu.

Prvostupanjski sud održao je osam (8) ročišta: 21. listopada 2009., 20 listopada 2010., 12. siječnja 2011., 19. travnja 2011., 27. listopada 2011., 5. ožujka 2012., 13. veljače 2013. i 27. veljače 2013. – na kojem je donio i objavio presudu broj: IV P-962/08.

Nije održano ročište zakazano za 15. studenog 2011. – zbog odsutnosti punomoćenice podnositelja.

Parnični postupak pokrenut je 22. prosinca 2008. tužbom podnositelja podnesenom prvostupanjskom sudu.

U trenutku odlučivanja o ustavnoj tužbi postupak je dovršen uručenjem 22. siječnja 2015.

podnositeljima rješenja Vrhovnog suda broj: Revr 1374/13-2 od 3. prosinca 2014.

Stoga je Ustavni sud kao pravno relevantno razmotrio razdoblje od podnošenja tužbe do uručenja podnositeljima navedenog rješenja Vrhovnog suda.

Ustavni sud utvrđuje da je postupak u razmatranom pravno relevantnom razdoblju trajao ukupno šest (6) godina i jedan (1) mjesec.

Ustavni sud utvrđuje da se u konkretnom slučaju radi o činjenično složenijem predmetu. Međutim, ta činjenica ne može opravdati dugo-trajnost postupka u konkretnom slučaju.

Ustavni sud utvrđuje da se sudski postupak u povodu radnog spora u pravno relevantnom razdoblju vodio više od šest (6) godina. Imajući u vidu ukupno trajanje postupka te neučinkovito postupanje sudova u parnici iz radnog odnosa u kojoj je sudovima propisana dužnost obraćanja osobite pozornosti na potrebu hitnog rješavanja radnog spora, Ustavni sud ocjenjuje da je podnositeljima povrijeđeno pravo na suđenje u razumnom roku zajamčeno člankom 29., stavkom 1. Ustava.

Visinu naknade, zbog povrede prava na suđenje u razumnom roku, Ustavni sud utvrđuje uzimajući u obzir okolnosti svakog pojedinog slučaja, uz istodobno uvažavanje ukupnih gospodarskih i socijalnih prilika u Republici Hrvatskoj.

Ustavni sud Republike Hrvatske, broj: U-III-2903/2014 od 7.10.2015.

2. Jedan od načina prestanka ugovora o radu može biti sporazum. Sporazum mora biti zaključen u pismenoj formi i ne može ga zamijeniti usmeni sporazum pa niti odluka poslodavca o prestanku ugovora o radu.

Iz obrazloženja:

Predmet spora je zahtjev tužitelja na utvrđenje da odluka tuženika o prestanku ugovora o radu od 20. rujna 2012. nije dopuštena te tom

osnovom zahtjev na sudski raskid ugovora o radu, naknadu plaće i naknadu štete.

Nižestupanjski sudovi prihvatili su zahtjev tužitelja nakon što su u provedenom postupku utvrdili:

- da je tužitelj na temelju sklopljenog ugovora o radu na neodređeno vrijeme s tuženikom od 24. travnja 2012. godine obavljao poslove tehničara u službi održavanja;
- da je tuženik 20. rujna 2012. donio odluku o prestanku radnog odnosa na zahtjev radnika u kojoj se tuženik poziva na očitovanje volje tužitelja da se ugovor o radu raskine s danom 20. rujna 2012. te
- da tužitelj tuženiku na bilo koji način nije očitovao svoju volju kojom bi otkazao ugovor o radu, niti se njegov potpis na odluci tuženika od 20. rujna 2012. može tumačiti kao suglasnost (prihvat ponude koju je tom odlukom dao tuženik) tužitelja za sporazumni prestanak radnog odnosa, jer je uz svoj potpis tužitelj naznačio „primio na uvid.“

Kako revident dijelom navoda iznesenih unutar revizijskih razloga pogrešne primjene materijalnog prava, te bitne povrede odredaba parničnog postupka, osporava i pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog tijekom postupka, valja reći da shodno odredbi čl. 385., st. 1. ZPP-a reviziju nije dopušteno podnijeti zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja. Tako navodi revidenta kojima se osporava utvrđeno činjenično stanje nisu mogli biti uzeti u razmatranje.

Na utvrđeno činjenično stanje pobijanom presudom je pravilno primijenjeno materijalno pravo kada je prihvaćen zahtjev tužitelja. To je razlog što, prema utvrđenju nižestupanjskih sudova, tužitelj tuženiku na bilo koji način nije očitovao svoju volju kojom bi otkazao ugovor o radu (čl. 106. ZR-a) pa ugovor o radu nije prestat otkazom tužitelja.

Isto tako, tužitelj nije očitovao svoju volju za sporazumni prestanak radnog odnosa, odno-

sno nije prihvatio ponudu tuženika o sporazumnoj prestanku radnog odnosa, pa ugovor o radu nije prestao sporazumom radnika i poslodavca u smislu odredbe čl. 104., toč. 4. ZR-a. Naime, prema odredbi čl. 105. ZR-a sporazum o prestanku ugovora o radu mora biti zaključen u pisanom obliku. Odredba je kogentne naravi, pa tako eventualni usmeni dogovor o sporazumnoj prestanku ugovora o radu ne bi obvezivao sudionike. U konkretnom slučaju tužitelj nije podnio tuženiku pisani zahtjev za prestanak radnog

odnosa (pisana ponuda poslodavcu), koji zahtjev je tuženik mogao prihvatiti svojom odlukom od 20. rujna 2012., niti se tužitelj svojim potpisom na odluku koju mu je dostavio tužitelj suglasio sa sporazumnim prestankom ugovora o radu, pa shodno odredbi čl. 247. Zakona o obveznim odnosima (N.N., br. 35/05., 41/08. i 125/11.) nije došlo do sporazuma o prestanku ugovora o radu.

Vrhovni sud Republike Hrvatske, broj: Revr 600/15-2 od 15.9.2015.

*mr. sc. Rihard Gliha, dipl. iur.
Fakultet strojarstva i brodogradnje, Zagreb*